

Aan een zijden (hecht-)draadje...

door Claudia Verhoeff – Dierenartsenpraktijk Alkmaar Noord

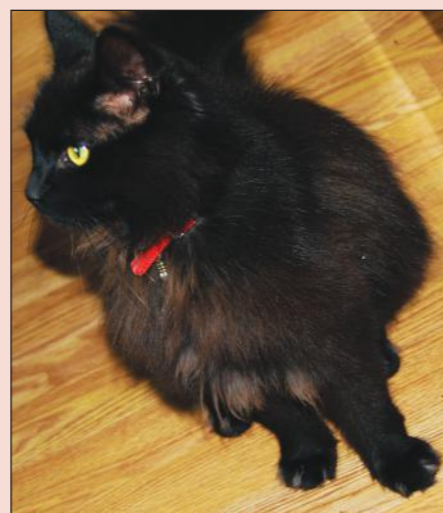
Moe en een tikkeltje gefrustreerd rijd ik naar huis. Moe omdat het een lange drukke dag was en een tikkeltje gefrustreerd omdat de dag eindigde in een euthanasie van een hond die we met iets meer financiën van de eigenaar best hadden kunnen redden, zo bleek later bij sectie. Net nadat ik alle hongerige magen van onze eigen huisdieren heb gevuld en in de keuken het avondeten wil gaan voorbereiden gaat mijn telefoon. Het is onze assistente. Of ik zo snel mogelijk terug kan komen naar de praktijk want er is een chirurg nodig. Er is een kat binnengebracht waarbij de darmen uit de buik hangen.

Aangekomen op de praktijk heeft mijn collega Carmen de kater Sibbe opgenomen, een jonge kruising Pers van nog geen twee jaar oud. Rechts vlak na de laatste rib zit een wond van ongeveer zes centimeter waar inderdaad een stuk darm en veel buikvet uit hangt. De lange haren van de kat zelf zitten aan de darm vastgeplakt en Sibbe heeft er ook nog aan zitten likken. De kater kijkt me suf aan. In het kwartier hieraan voorafgaand heeft mijn collega al een röntgenfoto gemaakt waaruit blijkt dat het middenrif intact is. Dat is heel belangrijk, want in de borstholte heerst een onderdruk, zodat de

longen zich kunnen ontplooiën bij het ademen. Voor zover ik het kan zien is de darm ook nog heel, dus naar alle waarschijnlijkheid zal de ingreep meevallen. Het tegendeel blijkt echter waar te zijn...

Ik breng de kater door middel van een injectie onder narcose en intubeer hem voor de zekerheid: ik breng een buisje aan in zijn keel, zodat ik straks zuurstof en narcosegas toe kan dienen. Dan begint een lastig karweitje: ik scheer de lange haren zoveel mogelijk weg en was de wond grondig nadat ik de haren uit de wond heb geplukt. Terwijl ik dat doe kom ik steeds meer schade tegen: ik vind ook nog kleinere gaatjes rondom de grote wond en kom tot de conclusie dat Sibbe waarschijnlijk te pakken is genomen door een hond.

Wanneer ik steriel sta, begin ik voorzichtig de wond van de kat iets te verlengen en bekijk ondertussen het stuk darm dat uit de wond hangt. Dit zijn geen standaard operaties; meestal ontwikkelt de behandelingsstrategie zich pas gedurende de ingreep. Al het buikvet dat uit de wond hing verwijder ik, Sibbe kan makkelijk zonder en het zit vol vieze bacteriën van buitenaf en van het likken van Sibbe zelf. Wanneer ik dat gedaan heb haal ik het stukje darm nog verder uit de wond om te kunnen zien of deze beschadigd is, want in dat geval is

het misschien noodzakelijk om ook een stuk darm te verwijderen.

Dan gaat het mis. Ik hoor gesis, de druk van de borstkas is ineens verdwenen, de tong van Sibbe wordt blauw/paars! Is het middenrif dan toch gescheurd?! Tot overmaat van ramp schuift op dat moment de tube uit het bekje van Sibbe. Ik twijfel geen seconde, verbreek de steriliteit, breng onmiddellijk de tube weer in en beadem door rustig de ballon om de drie seconden in te duwen. De tong van Sibbe wordt weer roze. Pfew. Mijn collega neemt het over en ik trek een tweede paar steriele

handschoenen aan. Wanneer ik de darm opzij schuif, hoor en zie ik het gaatje in het middenrif. Het blijkt maar een klein gaatje te zijn, maar het had toch bijna geleid tot het einde van de mooie Sibbe. Snel inspecteer ik de wond verder. In de diepte blijkt de lever in orde te zijn. De darm is slechts geschampt en ik zie een oppervlakkige rode streep over de lengte lopen, maar niets wijst erop dat de darm geperforeerd is. Inmiddels is het beademen niet meer nodig, Sibbe kan het weer zelf. Ik besluit de darm terug te duwen en de wond in de zij te sluiten en dan de kat in rugligging te brengen en via de middenlijn van de buik het middenrif te sluiten, zodat ik daar beter bij kan. Voor de zekerheid heeft de assistente alvast de derde collega Peter erbij gebeld, die in het verleden wel eens een scheur in een middenrif succesvol geopereerd heeft. Meestal verwijzen we dieren voor een chirurgische ingreep in de borstholte naar een specialist die apparatuur heeft om een dier goed te kunnen beademen.

Daar staan we dan met drie dierenartsen minstens een kwartier naar Sibbe te kijken (in mijn hoofd tel ik even snel zo'n zeventig jaar ervaring bij elkaar op) en te dubben wat nu wijs is. In eerste instantie ademt Sibbe vrij rustig en zijn tong is mooi roze. Hij lijkt stabiel, de buikwond is gedicht en tot dusver is het goed afgelopen. Maar we weten nu dat er hoewel maar klein, een gaatje in het middenrif zit, dat voor verdere problemen zou kunnen zorgen. We overwegen alle voor- en nadelen van een nieuwe operatie en komen er eigenlijk niet uit. Dan vraag ik beide collega's wat ze zouden doen als het hun eigen kat zou zijn geweest. De ene collega vindt een nieuwe operatie op dit moment niet

nodig; de kat is nu stabiel, we houden Sibbe in de opname met zuurstof en gaan over één of twee weken opnieuw opereren om het middenrif te sluiten. De andere collega stemt voor nu opnieuw opereren; Sibbe is nu toch al onder narcose en dan is het probleem hopelijk opgelost. Het staat dus 1-1. En ik?? Oei, wat een lastig vraag. Ik probeer me één van onze katten in deze situatie voor te stellen. En dan weet ik het ineens heel zeker: nu opereren! Want ik zou het verdrietig vinden als mijn kat deze operatie niet zou overleven maar ik zou het nog veel erger vinden om te weten dat mijn kat risico zou hebben op stikken, zelfs in de zuurstofkooi, omdat zijn longen zich niet kunnen ontplooiën. Dat geeft de doorslag. We gaan dus snel aan de slag.

Nog voordat we van start gaan verslechtert de situatie ineens opnieuw. De ademhaling van Sibbe gaat moeizamer en de buik blaast langzaam op. We zien de tong van Sibbe weer paars worden dus ik begin voor de tweede keer Sibbe te beademen. Peter besluit toch via dezelfde wond in de zij het middenrif te benaderen en verlengt de wond flink aan de bovenzijde richting de rug van Sibbe. Het is inmiddels een flinke jaap geworden. Nog voordat hij de buik helemaal geopend heeft weten we alle drie al dat dit de enige juiste beslissing is geweest. Er openbaart zich een tweede scheur in het middenrif, vele malen groter dan het eerste gaatje! Vakkundig sluit mijn collega het middenrif terwijl ik Sibbe aan het beademen ben. 21...22...23 ik knijp zacht in de ballon...21...22...23 ik knijp zacht in de ballon. Ik ga stug door met beademen terwijl mijn collega onderdruk in de borstholte probeert te creëren door middel van het afzuigen van lucht en de

wond verder dicht. Na een klein uur is de operatie eindelijk klaar en het moment suprême daar: ik maak de pauzes tussen de beademing langer en stop uiteindelijk. Het is muisstil. We houden alle drie onze adem in. Seconden lijken uren te duren. En dan... een kleine siddering over Sibbe en een voorzichtige ademteug. En even later nog ééntje. En nog één. En een roze tong: Sibbe ademt weer zelfstandig! Opgelucht halen we zelf ook weer adem en mijn armen staan vol kippenvel terwijl ik een high five doe met mijn collega's. Hoera, het is gelukt! Na een kwartiertje ontwaakt Sibbe uit de narcose in de zuurstofkooi. Hij kan al zelfs even zijn koppie optillen en ik kijk in zijn ogen. Hij lijkt te knipogen naar me, maar dat zal wel te wijten zijn aan de vettige oogdruppels die we altijd bij een operatie toedienen in combinatie met een portie van mijn veel te rijke fantasie.

Die avond rijd ik voor de tweede keer naar huis. Nog veel vermoeider dan de eerste keer maar nu heel voldaan. Na de eerste spannende dagen komt Sibbe veertien dagen later op de praktijk om de huidkrammetjes te laten verwijderen met zijn dolblijbe eigenaressen. Toen hij aan onze hechtdraadjes bungelde heeft hij heeft weliswaar twee van zijn negen kattenlevens moeten inleveren maar hé: nog zeven te gaan!

www.dierenarts-alkmaarnoord.nl

